

LBRIS

We know
books

BILL O'REILLY

MARTIN DUGARD

SĂ UCIZI ⚡

Vânătoarea celor mai cruzi
criminali din istorie

Legendă**Caracteristici geografice**

- Drumuri principale
- Drumuri secundare
- Căi ferate
- Râuri
- Teren
- Pădure
- Mlaștină
- Oraș cu zonă urbană
- Capitală
- Lagăr de concentrare nazist
- Deplasare

Elemente militare

- Infanterie
- Blindate

Prolog

7 MAI 1945
REIMS, FRANȚA
2.41 A.M.

D iavolul este vânat.

Într-o clasă a școlii profesionale tehnice, șeful de stat-major, nazistul Alfred Jodl, semnează pe o bucată de hârtie supradi-mensionată, acceptând capitularea formală a armatei germane după aproape șase ani de lupte îngrozitoare. Führerul nazist, Adolf Hitler, este mort, în urma focului de pistol pe care și l-a tras singur în cap, după care trupul i-a fost îmbibat în zeci de litri de benzină, de gardianul său personal, și în cele din urmă ars. Trupele puterilor aliate ale Statelor Unite, Marii Britanii și Uniunii Sovietice mișună nestingherite prin Germania, reducând la tăcere puținele focare de rezistență rămase.

În ciuda orei târzii, lângă pereții sălii de clasă sunt aliniați ziariști și generali pentru a depune mărturie. Pereții sunt acoperiți de hărți care arată progresul operațiunilor militare în Europa, cu ultimele actualizări făcute doar cu o zi în urmă. Camerele posturilor de actualități înregistrează sumbrul moment al înfrângerii Germaniei, căldura intensă de la reflectoarele lor făcând înăbușitoare atmosfera din încăperea. Comandantul suprem american, generalul Dwight Eisenhower, conducătorul forțelor aliate din Europa, se află acolo,

însă nu participă la semnarea oficială a capitulării. „Ike“ preferă să-l lase pe șeful său de stat-major, generalul Bedell Smith, să acționeze în numele lui.

– Cu această semnătură, anunță Jodl, cu o voce evident emoționată, poporul german și armata germană se află, indiferent ce s-ar întâmpla, în mâinile învingătorilor.

Dar diavolul nu se predă complet și nici unii dintre discipolii săi nu o fac. Ei știu că acțiunile lor din timpul războiului vor fi considerate crime de război. Acești oameni au asasinat și au torturat cu brutalitate ființe umane inocente, și au făcut-o pe o scară atât de largă, încât cuvântul *atrocități* nu poate, nici pe departe, să le descrie acțiunile.

Agențiile de informații americane și britanice au întocmit dosare groase pentru acești „criminali de război“. Notificarea specială ARESTARE PE LOC a fost adăugată lângă numele lor, pe lista care cuprinde cei mai căutați oameni. Dacă vor fi prinși și condamnați, pedeapsa va fi moartea.

Execuția va fi rapidă.

Dacă vor fi prinși.

La aproape o mie de kilometri nord-vest de locul unde generalul Jodl semnează capitularea, cel mai infam criminal nazist din cel de al Doilea Război Mondial nu intenționează să se predea în mâinile învingătorilor. Dimpotrivă, *Reichsführerul* Heinrich Himmler fuge să-și salveze viața. Criminalul în serie se ascunde, acum, într-o fermă micuță, alături de câțiva dintre aghiotanții săi cei mai de încredere, chiar la nord de orașul german Satrup. Himmler și acești bărbați sunt cu toții membri ai organizației paramilitare cunoscute în Germania sub numele de *Schutzstaffel*.

Restul lumii îi cunoaște pe acești măcelari sub un alt nume: SS.

Schutzstaffel înseamnă „detașamentul de protecție“ și, în primii patru ani de la înființare, în 1925, principala sa îndatorire a constat în paza conducătorului nazist Adolf Hitler. Dar când Hitler l-a numit pe Himmler *Reichsführer* – comandant suprem – al SS, în 1929, fostul crescător de pui, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, nu era mulțumit să fie numai un simplu bodyguard. În curând, SS va deveni o agenție de culegere de informații despre dușmanii lui Hitler și, la recrutare, tuturor candidaților li se cerea să demonstreze „puritate rasială“ germană.

În 1933, când Partidul Național Socialist al lui Adolf Hitler prelua puterea în Germania, armata a fost împărțită între Wehrmacht – armata de uscat, marina și aviația, tradiționale în statul german – și SS, o organizație paramilitară loială lui Hitler și partidului nazist.

Hitler le-a oferit lui Heinrich Himmler și SS-ului său puteri discreționare pentru a-i închide pe toți adversarii politici ai celui de al Treilea Reich, categorie care va ajunge să includă avocați, homosexuali, țigani, oameni cu handicap mental, preoți catolici și întreaga populație evreiască. Pentru prima dată în istoria modernă, antisemitismul devenea politică de stat. Evreii deveneau străini în propria lor țară, printr-o serie de legi noi care le anulau drepturile legale și îi obligau să se retragă din comerț și industrie. Practic, orice bărbat, femeie sau copil care aveau curajul să vorbească deschis împotriva lui Adolf Hitler se aflau în mare pericol.

Heinrich Himmler îi controla pe cei considerați dușmani cu ajutorul unui sistem de închisori cunoscute sub denumirea de lagăre de concentrare. Acestea erau administrate de o divizie a SS renumită pentru cruzimea sa, SS-*Totenkopfverbände* – „Unitatea capetelor de mort“. Toți membrii SS, inclusiv ramura militară, care se va numi *Waffen SS*, și supraveghetorii lagărelor de concentrare, SS-TV, purtau pe chipiul lor insigne cu un craniu desenat pe suprafața ei. Detașamentul „Capete de mort“ avea în plus semnul distinctiv al unui craniu suprapus unor oase încrucișate, purtat la reverul drept al uniformei.

Heinrich Himmler, în centru, SS-Reichsführer (akg-images)

Această emblemă răspânda frica printre dușmanii celui de al Treilea Reich. Persecutarea evreilor, în special, ajunsese după începerea războiului, în septembrie 1939, la un nivel fără precedent, cu mii de oameni deportați forțat din Germania, Austria și Cehoslovacia. Chiar în timp ce armata germană începuse războiul în Europa, SS funcționa ca o entitate complet independentă, exterminându-i pe dușmanii lui Hitler și pe toți cei considerați a fi impuri din punct de vedere rasial. Tot din acel an, persoanele handicapate mental din Germania erau asasinate cu gaz otrăvitor, la ordinul lui Himmler. În ianuarie 1942, această metodă de execuție era pusă în practică împotriva populației evreiești, ca parte a „Soluției Finale” găsite de Germania pentru un genocid total împotriva acestei religii. Himmler se mândrea că pusese la cale metode brutale pentru transportarea, torturarea și uciderea celor considerați „nedoriți”. De asemenea, el le distrugea și cadavrele.

„Conspirația sau planul curent pentru exterminarea evreilor a fost urmat atât de metodic și minuțios, încât, în ciuda înfrângerii Germaniei și a eliminării nazismului, acest obiectiv al naziștilor a reușit, în mare parte”, declara avocatul american Robert H. Jackson la deschiderea proceselor din 1945, de la Nürnberg, unde erau judecați criminalii de război naziști.

Doar resturi ale populației evreiești europene se mai aflau în Germania, în țările ocupate de Germania sau în cele care erau sate-liți sau colaboratori ai acesteia. Din cei 9 600 000 de evrei care locuiau în Europa dominată de naziști, se estimează că aproximativ 60 la sută au pierit. 5 700 000 de evrei erau dați dispăruți din țările în care locuiseră anterior și peste 4 500 000 nu apăreau nici pe lista obișnuită a deceselor, nici pe cea a imigranților; nu apăreau nici pe lista persoanelor strămutate. Istoria nu a înregistrat niciodată o crimă împotriva atât de multor victime sau una pusă în practică cu o cruzime atât de calculată.

La solicitarea lui Adolf Hitler, Heinrich Himmler a planificat și executat aceste crime.

Ziarul *Times*, din Londra, se referă la el ca la „cel mai sinistru om din Europa”.

Alții îl considerau pe Himmler reîncarnarea diavolului.

Germania se află în haos. Sfârșitul războiului o prinde cu cele mai importante orașe și porturi transformate în moloz, din cauza bombardamentelor aeriene și terestre ale Aliaților. Toate facilitățile elementare, cum ar fi apa curentă și electricitatea, sunt, de cele mai multe ori, inexistente. Există puțină mâncare sau vite pentru sacrificat. Mormanele de gunoi și de excremente umane își ard nările, un miros care este înrăutățit și de cel al cadavrelor în descompunere, rămase, încă, neîngropate. În întreaga Germanie, americanii și britanicii încearcă să le poarte de grijă milioanele de persoane strămutate

din cauza războiului, construiesc tabere de refugiați, pentru a-i adăposti și a-i hrăni pe toți cei care nu au unde să se ducă.

În următoarele șase luni, aproximativ douăzeci de milioane de persoane vor umple drumurile Europei, pornind pe lunga cale spre casă, înainte de venirea iernii. Este o priveliște familiară pe continent – timp de secole, sfârșitul unui război însemna o scenă amplă de soldați și foști prizonieri de război amestecați pe drumuri, în timp ce se întorceau la cei dragi. Al Doilea Război Mondial este la fel, cu soldați germani amestecați printre prizonieri de război polonezi și ruși – dar este și diferit, în același timp. Din cauza campaniei concepute de naziști pentru exterminarea întregii rase evreiești, drumurile sunt pline acum și de foștii rezidenți ai lagărelor morții, ușor de identificat prin hainele lor uzate și aspectul scheletic.

Pentru acești PS – persoane strămutate –, după cum sunt cunoscuți evreii la finalul războiului, călătoria este sfâșietoare, deoarece aceștia nu au habar ce îi așteaptă. Întâi germanii și, acum, armata rusă, care se apropiase dinspre est, le-au furat casele și proprietățile. După luni și ani de captivitate, o parte din PS speră la răzbunare. De aceea, acești supraviețuitori ai lagărelor morții nu merg într-o manieră nepăsătoare. În schimb, ei își studiază cu atenție tovarășii de călătorie, privind cu ochi cercetători spre femeile și bărbații germani care se află alături de ei, căutând figura familiară a unui fost paznic din lagăr, pentru a se răzbuna rapid și brutal¹.

Prăbușirea societății îi ajută, de fapt, pe membrii atât de temutei organizații SS. Ei se pot ascunde printre refugiați. Dar Heinrich Himmler nu este un birocrat anonim, având în vedere jurnalele de

¹ Aliații au aplicat termenul de „persoane strămutate” oricărui civil care se afla, la finalul războiului, în afara granițelor țării sale de origine. Un „refugiat” făcea parte dintr-o categorie separată, rezervată persoanelor rămase fără domiciliu, în interiorul granițelor propriiei țări. (n.a.)

actualități și fotografii, ceea ce garantează că, dacă va fi prins, va fi judecat pentru crimele sale. Himmler are patruzeci și patru de ani, o soție, o amantă și patru copii – câte doi de la fiecare din aceste femei. Este un bărbat subțirel, înalt de un metru șaptezeci și cinci, cu bărbia subțire și cu dinții prea mari pentru gura lui. Vederea slabă a lui Himmler îl obligă să poarte ochelari fără ramă și nu există nimic în aspectul său fizic care să sugereze putere. Dar acest bărbat de vârstă mijlocie este responsabil pentru asasinarea a milioane de oameni.

Himmler își rade mustața grizonantă, în timp ce se pregătește pentru evadare. Ochelarii cu rama din sârmă, un semn distinctiv, sunt scoși și înlocuiți cu un plasture negru, pe ochi. Uniformele bogat decorate ale lui Himmler sunt aruncate și înlocuite cu îmbrăcăminte ștersă a unui polițist militar, numit sergentul Heinrich Hitzinger, care fusese asasinat de SS, cu numai câteva luni în urmă, fiind acuzat de „defetism”.

Doar pentru situația în care lucrurile ar merge foarte prost, Himmler ascunde o fiolă de cianură în hainele sale. Dacă mușcă sticla, o doză mortală de otravă i se va răspândi în organism, și îl va ucide în cincisprezece minute.

Tovarășii de călătorie ai lui Himmler, din SS, au și ei otravă. Și ei își schimbă înfățișarea, îndepărtând insignele de pe îmbrăcăminte lor și strecurându-și în buzunare acte de identitate false, în timp ce se pregătesc pentru o viață de fugari. Printre ei se află Josef (Sepp) Kiermaier, paznicul personal al lui Himmler; dr. Rudolph Brandt, principalul asistent al *Reichsführerului*; chirurgul SS dr. Karl Gebhardt; colonelul SS Werner Grothmann; maiorul Heinz Macher. Otto Ohlendorf, un general maior din SS, se hotărăște să călătorească separat.

Ohlendorf, în mod special, este un monstru, conducător al echipelor morții cunoscute ca *Einsatzgruppen*, care însoțeau unitățile militare, pentru a extermina populația civilă. Când Germania a invadat Uniunea Sovietică, în iunie 1941, din teritoriul cucerit s-a prădat tot ceea ce putea aproviziona Reichul: șeptelul, grânele și

